

Nedospelá

„Ty medzi tie deti normálne zapadáš. Mala by si už dospieť!“ priznávam sa, že túto vetu nepočujem prvýkrát. Toto je druhá škola, v ktorej som doteraz učila a moje kolegyně si už o mne urobili názor. Vraj som príliš zapálená do tých hier a aktivít s deťmi. Podľa nich to preháňam. Ja si však myslím, že takto je to správne. Deťom sa treba venovať. Určite nedovolím, aby mi niekto kázal, ako mám učiť. Naučili ma to na vysokej škole, ktorú som si poctivo vydrela tak ako ony, síce nemám toľko skúseností, ale to im nedáva právo súdiť ma za to, že si vyučovanie s deťmi skvelo užívam. To, že som u detí obľúbená, nie je predsa zlé. Závidia mi? Nemajú čo. Nemám nič viac než ony, iba obyčajný ľudský život.

Ale aby sme začali pekne poporiadku. Volám sa Eva a mám 33 rokov a som učiteľka na základnej škole. Pre toto povolanie som sa narodila. Pýtate sa ako to viem? Už ako 14 ročná som zbožňovala deti. Bola som schopná hrať sa s nimi hry a samozrejme, zažila som s nimi veľa vtipných situácií. Milovala som tráviť celé popoludnia na detskom ihrisku obklopená deťmi. Mnohokrát som z hlavy vymýšľala hry, ktoré nedávali hlavu ani päťu, ale ony to milovali. Nie vždy som však mala takú pohotovú myseľ, niekedy trvalo dlhšie niečo vytvoriť a ako všetci vieme, deti sú netrpezlivé. Vtedy sa oproti mne všetky rozbehli, zhodili ma na zem a začali ma štekliť. No neľúbte ich... Všetko bolo skvelé, v škole sa mi darilo, moja rodina bola ako vystrihnutá z amerického seriálu a môj život smeroval tým správnym smerom. Myslela som si, že sa nemá čo pokaziť, ale mýlila som sa.

V lete som oslávila 16 rokov a začala som mať problémy so ženskými vecami. Bolesti sa každým dňom stupňovali a moja mama sa na to už nedokázala pozerieť. Donútila ma zájsť k lekárovi. Síce nerada a trochu hanblivo, ale išla. Tie bolesti sa už nedali znášať. Po základnej prehliadke ma doktor odporučil na ďalšie vyšetrenia. Absolvovala som všetky do jedného (istota je istota) a s obavami čakala na výsledky. Výsledky prišli v čase, keď bolesti také silné neboli, takže ja som konečne mohla chodiť do školy.

Bol september. Pamätám si, že ten deň veľmi pršalo a ja som domov prišla celá premočená. Otvorila som dvere a kričala mamine: „Ahoj! Už som doma. Čo je nové?“ Nedostala som odpoveď, ale to nebolo nič zvláštne, asi ma len nepočula. Vyzula som sa a z chodby som vošla do obývačky a tam mama sedela na gauči a na stole ležali papiere. Nesmelo som sa opýtať: „Prišli mi výsledky?“ Prikývla. V očiach sa jej zaleskli slzy. Teraz som sa už naozaj bála a mala som prečo. Mama mi vtedy nebola schopná povedať, čo i len slovíčko. Zobrala som teda papiere zo stola a čítala som sama. Bolo to písané veľmi zložito, takou tou rečou lekárov, ale bola tam veta, ktorej som rozumela jasne. Bolo tam napísané, že nikdy nebudem môcť mať deti. Odôvodnené to bolo istou vadou od narodenia.

Nevedela som čo robiť, ako sa zachovať, mala som šesťnásť. Nepripravená na podobnú situáciu. Samozrejme, že to bolo hrozné. V tokom mladom veku som zistila, že sa nikdy nestanem mamou. Bolo to, akoby som mala v duši prázdno. Žiadne myšlienky, žiadne pocity,

skrátka nič. A to ma desilo ešte viac. V ten deň to nezlomilo len mňa, ale aj moju mamu. Veľmi som sa uzavrela. Pred rodinou, pred priateľmi. Ale spamätala som sa z toho. Musela som. Po pár sedeniach so psychológom som to bola opäť ja. Teda takmer ja. Nebola som schopná sa nikomu otvoriť a veľmi som si svoje pocity strážila. Len pri deťoch som sa dokázala úplne uvoľniť. Bola som opäť tým dieťaťom, ktoré verilo v kúzla a zázraky.

Môj plán bol jasný. Doštudovať gymnáziu s najlepšimi výsledkami a urobiť prijímačky na vysokú školu a stať sa učiteľkou. Čo sa mi aj podarilo, všetko bolo skvelé a všetko mi vychádzalo podľa predstáv. V maturitnom ročníku som dokonca spoznala človeka, ktorý vstúpil do môjho života ako blesk z jasného neba. Volal sa Peter. Bol o dva roky starší ako ja. Študoval na VŠMU a bol veľkým umelcom a čakala ho obzvlášť zaujímavá budúcnosť. Bol spevák a vedel hrať na gitaru. Keď som sa to dozvedela takmer som vybuchla od radosti. Milovala som hudbu, a práve hudba mi veľmi pomohla v mojej situácii.

S Petrom sme sa spoznali náhodou. Na jednom mojom vystúpení s folklórnou skupinou. Doslova sme do seba vrazili. Utekala som vtedy na pódium, pretože som nestíhala a nepozerala som pred seba. Narazila som do neho a on ma vďaka svojej šikovnosti zachytil. Nebyť jeho, spadla by som. Prvé, čo som si na ňom všimla, boli oči. Očarili ma, takmer ako kúzlo. Boli tmavohnedé, ale tak tmavohnedé, že by som bola schopná sa do nich pozerat' celý deň, a aj tak by ma to neprestalo baviť. Povedal mi vtedy tieto slová:

„ Ach, slečna, musíte byť opatrná . „

„ Prepáčte, ospravedlňujem sa. Nepozerala som sa na cestu.“

„ V poriadku, nič sa nestalo. Dávajte si väčší pozor. Dúfam, že vám vystúpenie vyjde.“

„ Ako viete, že vystupujem?“

„ Máte na sebe kroj.“

„ Och, áno. Zabudla som. Ďakujem. Môžete ma pustiť? Dost' sa ponáhl'am.“

Asi až vtedy si uvedomil, že ma stále drží za pás.

Kývol hlavou, pustil ma a išiel si sadnúť čo najbližšie k pódiu. Počas celého vystúpenia na mňa hľadel a po vystúpení som neverila vlastným očiam, keď stál pri pódiu a čakal na mňa. Strávila som s ním vtedy celé poobedie na jarmoku. Veľa sme sa rozprávali o plánoch, o tom, čo nás baví, o rodine a všeličom možnom aj nemožnom. Dohodli sme si ďalšie stretnutie na najbližšiu sobotu. Keď som musela ísť, navrhol mi, že ma odvezie, ale nesúhlasila som.

„ Prepáč. Rada sa s tebou stretnem, ale toto ešte nie.“

„ V poriadku rozumiem.“

Odprevadil ma až k autu, ktorým som išla domov, venoval mi sladučký božtek na ľavé líce, pošepkal do ucha, že sa ma nevie dočkať a odišiel preč. Ako omámená som tam stála asi 5 minút. Keď som konečne začala vnímať, prišli otázky typu: Kto to je? Odkiaľ ho poznáš? Čo mala znamenať tá pusa? A tak ďalej.

S Petrom som sa v tú sobotu stretla. A bolo to naše prvé, a nie posledné rande. Spoznávali sme sa postupne a pomaly. A každým stretnutím som ho milovala viac a viac. Už len jeho prítomnosť bola pre mňa liekom. Časom vyliečil aj môj strach otvorene hovoriť o pocitoch. Bol by aj skvelý lekár. Bolo to ako sen. Neverila som, že je to naozaj, ale pri každom bozku som tomu uverila. Časom, keď sme si boli už naozaj blízki, rozhodla som sa mu povedať o mojom zdravotnom probléme. Bála som sa, ako zareaguje, ale obavy boli zbytočné.

„Ach, to ma mrzí, poklad. Prečo si mi o tom nepovedala skôr? Ved' to nie je choroba. Neumieraš na to. Narodila si sa tak a nemôžeš to ovplyvniť. Ja ťa milujem stále rovnako, či mať detičky môžeš alebo nie. Na tebe to nič nemení. Stále si to ty. Stále je to tá Eva, tá moja nešikovná Evička. Ale nebuť tvojou nešikovnosťou, nestretli by sme sa. Som rád, že mi tak dôveruješ a povedala si mi to...“

Už viac nemusel hovoriť. Stačilo mi to. Venovala som mu ten najsladší a najúprimnejší bozk. Vtedy som naozaj nemohla uveriť tomu, že tento chlapec si vybral práve mňa. Toľké šťastie predsa nemohlo mať dievča ako ja. Ale bolo to tak, už som tomu verila i ja a konečne bolo načase predstaviť Petra rodičom.

Ich stretnutie nedopadlo najhoršie, dokonca by som povedala, že úplne skvelo. Peter mal „dovolené“ sa k nám vrátiť a chodieval k nám často. S ocinom si veľmi rozumeli a mamina bola rada, že som si našla niekoho tak schopného a ambiciózneho ako bol Peter. Všetko to bolo ako rozprávka. Dokonalé a krásne. Avšak aj v rozprávke sa dejú zlé veci. Tie treba prekonať a opäť vyjde slniečko.

Moji rodičia sa rozvádzali. To bola moja búrka. Dôvodom ich rozvodu bola nevera. Nič zvláštne v dnešnej dobe, ale bolo to niečím iné. Obaja si našli milencov v rovnakom čase. Očakávala by som, že si nebudú nič vyčítať, obaja mali na ich rozvode rovnaký diel, mýlila som sa. Opäť. Začalo to menšími potýčkami. Neskôr to však boli hádky, v ktorých si vykrikovali prešľapy, ktoré urobili v minulosti. Nedalo sa to vydržať.

Učila som sa na skúšku do školy, ale pri tej ich hádke sa to nedalo. Musela som rýchlo konať, lebo som mala pocit, že mi z nich praskne hlava. So slzami v očiach som Petrovi zatelefonovala, či by pre mňa neprišiel a nemohla som prespať v jeho byte. Jeho odpoveď bola:

„Isteže, už si idem po teba.“

Pobalila som si pár vecí a čakala kedy príde. Rodičov nezaujímalo, kde idem, ani ako dlho tam budem. Boli zaujatí do svojej hádky a potešilo ma to. Nerada by som im čokoľvek vysvetľovala. Napíšem mame esemesku, aby vedela, kde som.

Takže ocitla som sa sama s Petrom v jeho byte a napadlo mi, že som s ním ešte takto nikdy nebola osamote. Rozmýšľala som, či niečo nebude skúšať a mala som pravdu, skúšal.

Večer o pol jedenástej sa učiť nedá. Zistila som to, keď som prišla k Petrovi do bytu a nebola som schopná sa ani postaviť zo stoličky, a nie to ešte sa učiť. Peter mi dnes večer naordinoval pokoj a dobré víno. Otvoril fľašku červeného a naliať do dvoch pohárov. Jeden mi podal

a druhý si nechal, posadil sa na gauč blízko mňa a dovolil mi sa k nemu pritúliť. Cítila som sa v bezpečí. Cítila som sa chránená. Cítila som sa milovaná... Čo viac si želať. Tíško si hmkal pesničku, ktorú asi písal. Nedožvedela som sa to. Pomaličky som zaspávala v jeho náručí, v tejto situácii boli slová úplne zbytočné. Stisol ma ešte pevnejšie ako doteraz. Jemne mi vtisol božtek na hlávku. Otvorila som oči. Zdvihla som hlavu a opäť som sa zahľadela do tých dokonalých očí. Boli stále také krásne, ako vtedy, keď sme sa prvýkrát stretli. Usmiala som sa. Venoval mi bozk na pery. Taký jemný, dlhý a sladký. Odtiahol sa odo mňa, ale urobil to len preto, aby odložil poháre na stôl. Opäť sa mi venoval. Bozkával ma dlho a vášnivo. Ako by sa tam zastavil čas. Všetko bolo dokonalé. Postupne mi vyzliekol tričko a nohavice. Aby som tam nebola len tak na okrasu, rozopla som mu košeľu a hodila ju nabok. To, čo sa dialo potom, je niečo, čo by mal každý prežiť s niekým, koho miluje. Ja som ho milovala celým svojim bytím a bola som šťastná, že on bol môj prvý. Tá noc bola ako z tých najtajnejších snov. Nikdy na ňu nezabudnem.

Keď som sa ráno zobudila, mala som na sebe jeho tričko a v posteli som však ležala sama. Bolo 6:14 a bolo načase vstávať, aby som stihla školu. Počula som, ako z kuchyne niekto ide. Peter mi pripravil raňajky do postele. Pekne uložené na tácke. Pripravil mi rožtek s maslom, syrom a šunkou a sladučký čajík s medom. Nebolo to ako vo filme, keď muž prinesie palacinky so šľahačkou a ovocím. Bolo to stokrát lepšie, pretože to bolo skutočné. Vtedy som bola najšťastnejšie dievča pod slnkom. Najkrajšie ráno v živote. Celý deň som myslela na neho. Nedokázala som sa sústrediť na nič iné. Bola som zamilovaná.

Ale ako každý kvietok raz musí odkvitnúť, aj ten náš musel. Poznala som Petra 4 roky. Najkrajšie 4 roky môjho života. Vďaka nemu som to bola opäť ja. Jeho zásluhou sa môj vzťah s mamou zlepšil. Odvtedy, čo zistila, že nikdy nebude stará mama, bola voči mne veľmi chladná. Naučil ma mnohému. Ako napríklad, aby som si vážila samu seba a videla v sebe len to dobré. Ukázal mi, že nemusíme vedieť všetko a nedá sa byť dokonalý, ale aj tak môžeme byť dobrí ľudia. On bol dobrým človekom, dokonca by som povedala, že je to slabé slovo. Každý mesiac daroval istú čiastku peňazí deťom v detskom domove a robil to odvtedy, čo som mu povedala o svojom probléme.

Pamätám si, ako mi večer zašepkal: „Keď budeme svoji, jedno dieťaťko si z toho domova adoptujeme.“

Nikdy na tú vetu nezabudnem, pretože bola úprimná a myslel ju vážne, ale bola jedna z posledných, ktorú mi povedal. Na ďalšie ráno odchádzal do práce a venoval mi bozk, taký dlhý a vášnivý. Bol krásny, ale mala som pri ňom zvláštny pocit. Akoby mal byť náš posledný. Mala som zlé tušenie, ale nepovedala som mu o tom. A mala som. Možno by všetko dopadlo inak, ale Peter bol typ človeka, ktorý týmto veciam neveril.

Peter mal v to ráno haváriu. Niekto vošiel na aute do protismeru a napálil to do jeho auta v plnej rýchlosti. Peter bol na mieste mŕtvy. Ten v druhom aute prežil s vážnymi poraneniami hlavy. To, že Peter havaroval, mi povedala jeho mama. Presne si pamätám jej slová: „Evka, Peter mal haváriu, neprežil to.“ Mráz mi prešiel po chrbte a hneď na to ma obľiala horúčava.

Bolo to ako sen, teda skôr nočná mora. Nechcela som tomu veriť, ale bolo to tak. Bola som vtedy v škole. Psychicky som sa vtedy zrútila priamo na prednáške.

„Záchvat paniky.“

To mi povedal lekár, keď som ležala v nemocnici. Rozpadol sa mi celý svet. Mala som pocit, že na ničom už nezáleží. Chcela som umrieť. Celé 4 roky, ktoré som s ním zažila boli minulosťou. Bol to najhorší pocit na svete. A ten pocit neprestával. Nič nepomáhalo. Ani čas, ani plač, skrátka nič. Dni išli neskutočne pomaly a podobali sa na seba. Všetky mi pripadali rovnaké, sivé, smutné. Boli to dva mesiace, ktoré si vôbec nepamätám.

Z nemocnice som išla priamo k mame, na internáte by som to nezvládla a pevne som verila, že na mieste, kde som vyrastala a mám odtiaľto veľa spomienok, zabudnem na Petra. Nepomohlo. Každý deň som sa viac a viac uzatvárala. Pociť beznádeje. Nemohla som s tým nič urobiť, a to ma vnútorne zožieralo. Moja mama sa na to len prizerala. Presne takisto, ako pred štyrmi rokmi.

Ale teraz sa niečo zmenilo. Nechcela urobiť rovnakú chybu ako vtedy. Zakázala mi sedieť sama v izbe. Naordinovala mi spoločnosť ľudí. Chcela mi dobre a ja som to vedela, ale bolo to pre mňa ťažké. Bol to boj. Keď videla, že bojujem statočne, dopriala mi chvíľku osamote, ale nie v mojej izbe. Navrhla, aby som sa išla poprechádzať na moje obľúbené miesto. Bol to výborný nápad, nebola som tam večnosť. Mojm obľúbeným miestom bola lúka na vyvýšenom mieste. Kedysi tam bol starý posed. Zapáčilo sa mi tu, keď som tu raz bola s priateľmi. Tešila som sa tam.

Pomaličky som si vykračovala k lesíku, začula som, ako niekto kričí moje meno: „Evka, počkaj ma! Môžem ísť s tebou?“

Bol to chlapček, ktorý so mnou čírou náhodou bol prvýkrát pri tom posede, a práve vďaka nemu som prekonala strach a na ten posed vtedy aj vyliezla. Ale odvtedy trochu podrástol. Mal 12 a volal sa Janko. Veľmi ma potešilo, ako sa za mnou ponáhlal a s úsmevom na mňa kričal. Tak som ho teda počkala a išli sme spolu.

Opäť som sa usmievala, ale teraz to bol úprimný úsmev. Bola som rada, že Janko išiel so mnou. Mala som ho rada. Bola som síce zlomená z Petrovej smrti, ale vďaka Jankovi som si uvedomila, že život ide ďalej, čo sa stalo, už nezmením. Musí to len prebolieť a opäť prídu krásne časy.

Janko bol úžasný. Pripomenul mi, prečo som sa vlastne tak zaľúbila do detí. Nebolo to kvôli tomu, že ja sama som ich mať nemohla. Deti ma dobíjali energiou. Fyzicky som sa pri nich unavila, ale po psychickej stránke som mohla rozbíjať skaly. Najbližšie leto som opäť strávila na detskom ihrisku. Obklopená deťmi. Pomohlo mi to. Doktor usúdil, že deti sú pre mňa liekom. Bolo to tak. Opäť som sa tešila z každého dňa a týždne boli znovu farebné.

Na konci leta som deťom urobila rozlúčkovú párty. Hľadali sme skrytý poklad. Tá radosť v ich očiach ma utvrdila v tom, že to všetko má zmysel. Týmto som sa s nimi rozlúčila,

pretože počas školského roka by som nestíhala vymýšľať hry, a k tomu všetkému ma čakal posledný rok na výške.

Gratulácie prichádzali jedna za druhou. Zvládla som to. Bola som na seba pyšná, ale nie pre to, že som skončila najlepšie z triedy. Skôr preto, že všetko, čo mi život pripravil, som zvládla. Bola som šťastná, že konečne budem robiť to, na čo som sa tak dlho tešila.

Po mesiaci som sa zamestnala v jednej základnej škole. Bola som tam 4 roky. Bohužiaľ na svete sú ľudia, ktorí vám závidia aj obyčajný úsmev na perách, či nos medzi očami. Odišla som a bolo to správne. Jediné, čo som ľutovala, boli moje dedičky, ktoré som musela opustiť. Bolo mi neskutočne ľúto, keď som videla, ako sa im po tvári kotúľajú drobné slzičky. Lúbila som ich, ale musela som sa rozhodnúť. Preto som dnes tu. Na tejto základnej škole. Plne nabitá energiou a očakávaní. Som pripravená sa popasovať so všetkým, čo mi nadelia...A nadelili mi triedu plnú prvákov. 13 detí. 7dievčat a 6 chlapcov a každý jeden s úplne iným príbehom.